

1012 – 12. oktober

Synden skal ikke få herske over dere, for dere er ikke under loven, men under nåden. Rom 6: 14.

Apostelen sier her at de som lever under nåden, og ikke under loven, over dem skal ikke synden få herske. Dette er jo en underlig forsikring.

Men hva er så grunnen til nettopp dette; at synden ikke skal få herske over oss, fordi vi ikke er under loven, men under nåden? Jo, det har sin grunn i to forhold.

Den første grunnen ligger i det hjertet som er født på ny av nådens evangelium. Den andre grunnen ligger i Guds hjertelag og hans måte å styre på.

Når en sjel «gjennom loven er død fra loven», og nå lever av bare nåde, har han dermed også fått et helt nytt hjerte som inderlig elsker Gud og hans vilje, og virkelig hater synden.

Tidligere gikk dette mennesket under lovens trelldoms åk. Han eide ikke syndenes forlatelse, men så bare Guds trusler på grunn av syndene sine. Han kunne ikke elske Gud og hate synden.

Guds bud og trusler kunne nok gjøre at han ble redd og trykket av synden. Men virkelig hate og forbanne den kunne han ikke. Hans forhold til synden er den samme som en frier som er blitt jaget vekk, og trekker seg motvillig bort fra den han elsker, – men bare på grunn av farens strenghet.

Så lenge Gud bare stod truende med sine bud, for hans indre øye, kunne han ikke få kjærlighet, lyst og glede i ham. Hans kjærlighet var knyttet til den synden Gud fordømte.

Det er ganske riktig som en Åndens mann har uttalt, at «synd som ikke er forlatt, blir elsket. Bare forlatt synd blir hatet». Kjærligheten er den sterkeste makten i mennesket. Det jeg elsker, det har makt over meg.

Når en sjel fries ut fra lovens trelldom og settes over i nådens rike, skapes det i ham en kjærlighet og glede i Herren, og hat til synden. Det er da ikke bare en naturlig gjenkjærlighet til en som har elsket oss. Det er helt konkret «Guds sæd» i hjertet til det mennesket som nå er født på ny. Guds Hellige Ånd tar bolig i hjertet hans.

Og det er utelukkende denne Guds sæd som overvinner, behersker og dører synden. Ja, som til og med gjør at vi «kan ikke synde», som Johannes sier. Vi kan ikke lenger trives i synden, og kan derfor ikke «stille lemmene fram til tjeneste» for den. Da hersker heller ikke synden over oss. Dette er det første vi skal legge merke til for å forstå vår tekst.

Men her er også en annen hemmelighet. Når apostelen sier at «Synden skal ikke få herske over dere, for dere er ikke under loven, men under nåden», så har dette løftet sin grunn i noe mer enn vårt nye, hellige sinnelag.

Det har sin grunn i Gud selv!

Når et menneske «gjennom loven er død fra loven», og har fått all sin trøst i Gud og hans nåde, da lever det i det svake og barnlige avhengighetsforholdet som Gud har lovet å ta ansvar for. Apostelen sier i 2Kor 12: «Når jeg er skrøpelig, da er jeg sterk». Og der uttrykker han nettopp hemmeligheten.

For dette bygger på det Herren like før hadde sagt til Paulus: «Min kraft er sterk i de svake». Gud viser sin kraft bare i de svake. Gud vil ikke gi sin kraft til de sterke, til dem som ennå tror de selv har noen kraft. Bare til dem som har gitt opp alt sitt strev og sin kristendom, og derfor nå lever bare av nåde.

Men de som er under loven, som ennå ikke er blitt utmattet og knust, men ennå tror de kan selv gjøre noe for at synden ikke skal få makt over dem, de kjemper ennå i egen kraft.

Riktignok ber disse også ofte Gud om å få hans kraft. Men det ville være i strid med Guds visdom og hele hans frelsesvei med menneskene, som alt sammen er av bare nåde uten noen som helst fortjeneste. Det kan han ikke gi dem i den tilstand de nå er i, hvor de ennå håper på å makte noe i sin egen kraft. De er jo ikke død av loven, de lever ikke bare på nåden.

Den som ser mer på det ytre livet hos et menneske som er sterkt i seg selv, kan nok ta feil og synes at også denne eier Guds kraft mot synden. Men Herren sier dette bare er en utvortes renhet og skjønnhet, som de hvitkalkede gravene Jesus sammenliknet med.

Selve syndens makt over det indre livet er ennå ikke blitt åpenbart for dem, når de ennå kan feste noen lit til egen kraft og vurderinger. Kraften i det indre fordervet er derfor ennå ikke brutt ned.

Ganske annerledes er det med dem som har gitt seg selv fullstendig opp, og har all sin rettferdighet og styrke bare i Kristus. Slike tilintetgjorte sjeler, disse svake barna som er blitt totalt avhengige av Herren, akkurat disse er det Herren selv tar seg av. Disse trøster han, og sier: «La min nåde være nok for deg; min kraft er sterk i de svake».

Så er dette den andre grunnen til at apostelen kan love oss at «synden ikke skal få herske over dem som ikke er under loven, men under nåden».

Men dette er jo en hemmelighet som er skjult for all vår fornuft. Derfor trenger vi spesielt å ta inn over oss den lærdom apostelen gir oss her; at det bare er mulig å herske over synden når vi ikke er under loven, men under nåden.